

KOMISE EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ

V Bruselu dne 10.5.2006
KOM(2006) 197 v konečném znění

ZPRÁVA KOMISE RADĚ A EVROPSKÉMU PARLAMENTU

o provádění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1830/2003 o sledovatelnosti a označování geneticky modifikovaných organismů a sledovatelnosti potravin a krmiv vyrobených z geneticky modifikovaných organismů a o změně směrnice 2001/18/ES

ZPRÁVA KOMISE RADĚ A EVROPSKÉMU PARLAMENTU

o provádění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1830/2003 o sledovatelnosti a označování geneticky modifikovaných organismů a sledovatelnosti potravin a krmiv vyrobených z geneticky modifikovaných organismů a o změně směrnice 2001/18/ES

Úvod

Nařízení (ES) č. 1830/2003¹ (dále jen „nařízení“) bylo přijato dne 22. září 2003 a po vyhlášení nařízení Komise (ES) č. 65/2004, kterým se zřizuje systém tvorby a přiřazování jednoznačných identifikačních kódů pro geneticky modifikované organismy², je plně použitelné od 16. dubna 2004.

Požadavky kladené nařízením na označování a sledovatelnost platí pro na trh uvedené produkty sestávající z geneticky modifikovaných organismů nebo s jejich obsahem (dále jen „GMO“). Nařízení rovněž obsahuje ustanovení o sledovatelnosti potravin a krmiv vyrobených z GMO.

Cílem sledovatelnosti podle nařízení je zjednodušit:

- kontrolu a ověřování údajů uvedených na označeních
- zacílené monitorování možných účinků na životní prostředí tam, kde je to vhodné
- identifikaci a stažení produktů, které obsahují GMO nebo z GMO sestávají, pokud se zjistí nepředvídané nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo na životní prostředí

Aby byla zajištěna sledovatelnost a označování, nařízení požaduje na provozovatelích, aby podávali a uchovávali konkrétní informace o výše uvedených typech geneticky modifikovaných produktů ve všech stadiích jejich uvádění na trh. Zejména:

- provozovatelé musí mít zavedeny systémy a postupy umožňující identifikaci provozovatele, od kterého byly produkty obdrženy nebo kterému byly zmíněné produkty dány k dispozici
- v případě *GMO určených k záměrnému uvolňování do životního prostředí (např. osivo)* musí provozovatelé o jednotlivých GMO obsažených v daném produktu podávat konkrétní informace o jejich identitě (jednoznačný identifikační kód)
- v případě *GMO určených k použití jako potraviny, krmivo nebo ke zpracování* provozovatelé mohou buď podávat konkrétní informace uvedené výše nebo předat prohlášení potvrzující, že produkt smí být použit pouze jako potraviny nebo krmiva nebo ke zpracování, k němuž se připojí seznam jednoznačných identifikačních kódů pro všechny GMO, jichž *bylo použito* k přípravě směsi

---

¹ Úř. věst. L 268, 18. 10. 2003, s. 24.

² Úř. věst. L 10, 16.1.2004, s. 5.

- v případě *potravin a krmiv vyrobených z GMO* musí provozovatelé informovat následujícího provozovatele v řetězci, že produkt je vyroben z GMO
- provozovatelé musí tyto informace uchovávat po dobu 5 let a na požádání je poskytnout příslušným orgánům
- byly stanoveny prahové hodnoty, pod nimiž náhodné nebo technicky nevyhnutelné stopy GMO a geneticky modifikovaného materiálu v potravinách, krmivech a zpracovaných produktech nemusí být označovány a sledovány.

Předávání a uchování výše uvedených informací má přispět ke snížení potřeby odběru vzorků a testování produktů, což podle tohoto nařízení nepatří mezi povinné požadavky kladené na provozovatele. Komise nicméně ve snaze usnadnit členským státům koordinovaný přístup k inspekci a kontrole vypracovala technické pokyny³ pro odběr vzorků a testovací metody.

Vzhledem k požadavkům nařízení je důležité poznamenat, že v době dokončování této zprávy bylo rozhodnutí o požadavcích na dokumentaci týkající se *GMO určených k použití jako potraviny, krmivo nebo ke zpracování*⁴, která se má využívat v mezinárodním obchodě, přijato podle Cartagenského protokolu o biologické bezpečnosti (třetí zasedání smluvních stran, 13. až 17. března 2006, Curitiba, Brazílie).

Podle tohoto rozhodnutí musí smluvní strany Protokolu přijmout opatření, aby se zajistilo, že dokumentace přiložená k mezinárodním zásilkám GMO v rámci obchodní výroby zahrnuje totožnost GMO obsažených v zásilce, pokud je jejich přesná totožnost známa. V případě, že totožnost GMO v zásilce není přesně známa, by měla dokumentace jasně uvádět, že zásilka „může obsahovat“ GMO společně s totožností GMO, které mohou být obsažené v zásilce.

Rozhodnutí je v souladu s požadavky na sledovatelnost uvedeného nařízení, zejména pokud jde o čl. 4 odst. 3. Provádění tohoto rozhodnutí bude v roce 2012 přezkoumáno⁵, přičemž bude zhodnocena proveditelnost rozšíření požadavků na přesné informace o totožnosti GMO obsažených v mezinárodních zásilkách. Za tímto účelem by měly zkušenosti získané při provádění tohoto nařízení poskytnout užitečné informace.

Souhra s nařízením (ES) č. 1829/2003

Nařízení (ES) č. 1829/2003 o geneticky modifikovaných potravinách a krmivech⁶ bylo vypracováno zároveň s tímto nařízením a přijato rovněž dne 22. září 2003. Cílem je, aby tato dvě nařízení působila společně a v potřebných případech se na sebe navzájem odvolávala. Nařízení zejména upravuje požadavky na sledovatelnost u všech potravin a krmiv, které spadají do působnosti nařízení (ES) č. 1829/2003. Tyto požadavky na sledovatelnost mají zásadní důležitost, pokud označování konečného produktu závisí na předaných informacích, a to v případech, kdy v produktech není zjistitelný geneticky modifikovaný materiál.

Podobně požadavky kladené na označování potravin a krmiv vyrobených z GMO, na něž se vztahují požadavky na sledovatelnost uvedené v článku 5 nařízení, jsou stanoveny v kapitole II oddílu II a kapitole III oddílu II nařízení (ES) č. 1829/2003. Kromě toho nařízení (ES)

³ Úř. věst. L 348, 24.11.2004, s. 18.

⁴ Čl. 18 odst. 2 písm. a) Cartagenského protokolu o biologické bezpečnosti

⁵ Šesté zasedání smluvních stran Cartagenského protokolu o biologické bezpečnosti

⁶ Úř. věst. L 268, 18.10.2003, s. 1.

č. 1829/2003 stanoví prahové hodnoty, pod nimiž se na náhodné stopy těchto produktů nevztahují požadavky na označování. Stejně prahové hodnoty pro stejnou výjimku z vlastních požadavků na označování a sledovatelnost používá nařízení, čímž je zajištěn koherentní a konsistentní přístup Společenství.

Článek 12 nařízení stanoví, že: „nejpozději do 18. října 2005 předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o provádění tohoto nařízení, zejména pokud jde o čl. 4 odst. 3“.

V rámci plnění tohoto požadavku Komise vytvořila dotazník s otázkami o provádění v pěti oddílech nesoucích následující názvy:

- Požadavky na sledovatelnost
- Požadavky na označování
- Výjimky z požadavků na označování a sledovatelnost
- Inspekce a kontrolní opatření
- Ostatní otázky

Dotazník byl předán všem příslušným orgánům a také zúčastněným subjektům ze všech oblastí, včetně členů a sdružení potravinářského, krmivářského a semenářského průmyslu, obchodních partnerů, nevládních organizací a příslušných ministerstev členských států. Seznam respondentů je uveden v příloze 1.

Odpovědi i další informace získané Komisí ode dne působnosti tohoto nařízení do současnosti byly ve zprávě zohledněny, jak je uvedeno níže.

Nařízení (ES) č. 1829/2003 v článku 48 obdobně požaduje na Komisi, aby vypracovala a předala zprávu o zkušenostech získaných s tímto nařízením nejpozději do 7. listopadu 2005. Komise vzala v úvahu souhru mezi oběma nařízeními a pokusila se vyhnout duplikacím v obou zprávách. Výroba potravin a distribuční řetězce

Výroba potravin a distribuční řetězce

Evropské potravinářské a maloobchodní odvětví zachovává vzhledem k negativnímu postoji spotřebitelů ke geneticky modifikovaným potravinám a potravinářským výrobkům zdrženlivost vůči jejich uvádění na trh. Výsledkem je, že pouze omezené množství těchto výrobků je dnes uváděno na trh a dovezený geneticky modifikovaný materiál se dnes v potravinových výrobcích moc nepoužívá.

Evropský průmysl zjišťuje, že vnímání zákazníka a veřejnosti usměrňuje tržní síly a že musí být zajištěna vysoká úroveň ochrany zdraví a životního prostředí, má-li být vytvořen prostor pro uvádění geneticky modifikovaných výrobků na trh. Zdá se, že v současnosti odpovídá průmysl poptávce maloobchodníka/spotřebitele po produktech z geneticky nemodifikovaných organismů, a snaží se proto vyhnout nákupu přísad s obsahem geneticky modifikovaných organismů nebo z nich vyrobených.

Nezdá se, že by obchodní partneři sdíleli tento pohled. Jeden velký vývozce potravin ze třetí země prohlásil, že již do Evropské unie nebude vyvážet zpracované potravinářské výrobky.

Tvrdí, že k tomuto rozhodnutí nedošlo kvůli tržní poptávce, ale kvůli regulačnímu rámci a jeho ustanoveních o sledovatelnosti obsažených v nařízení.

Průmyslové sdružení jedné třetí země učinilo prohlášení, že mnohé společnosti uvádějící v Evropské unii na trh potravinářské výrobky přestaly používat své geneticky modifikované složky sojového oleje a bílkovin, aby se nedostaly do střetu s povinnými požadavky nařízení na sledovatelnost, které považují za obtížné a finančně náročné. Prohlásilo rovněž, že požadavky na sledovatelnost měly za následek pokles vývozu certifikovaných organických komodit obsahujících sojový materiál. Tento problém byl přičten „omezující“ prahové hodnotě 0,9 % pro náhodnou přítomnost.

Jiné potravinářské sdružení rovněž namítá, že požadavky na označování a sledovatelnost vyvolávají další administrativní výdaje a finanční náklady a zdůrazňuje zejména, že to znamená nepřípustnou zátěž pro malé vývozce potravin. Tvrdí rovněž, že vzájemně si odporující národní nařízení a různé přístupy prosazování v jednotlivých členských státech mají za následek zvýšené regulační zatížení obchodního styku.

Jedno zámořské ministerstvo v odpovědi na dotazník podobně tvrdí, že nařízení představuje překážku pro obchod, neboť je příliš omezující a brání výrobcům uvádět na trh geneticky modifikované výrobky. Je však třeba poznamenat, že dostupná data – konkrétně příslušný tržní podíl geneticky modifikovaných výrobků v distribučním řetězci **krmiv** – tento názor nepotvrzují. Naopak, vzorce obchodu s geneticky modifikovanými **potravinami** se řídí převážně trhem (zákazníky).

Toto ministerstvo také tvrdí, že neochota evropského průmyslu nabízet spotřebitelům geneticky modifikované výrobky, nedostatečné provádění nařízení některými členskými státy a zpoždění při schvalování nových výrobků značně komplikuje získávání relevantních informací o provádění nařízení, zejména jeho čl. 4 odst. 3. Ministerstvo dále ve své odpovědi uvádí, že pro zúčastněné strany je těžké přijít s praktickým přínosem k této zprávě (jako prostředku vylepšení konzistentnosti nařízení), neboť s jejím prováděním ještě nemají potřebné zkušenosti.

Zejména americká vláda (a také některá potravinářská sdružení třetích zemí) požadovala, aby Evropská komise spolu s obchodními partnery učinila kroky směřující k harmonizaci a jisté míře vzájemného uznání obchodu s geneticky modifikovanými výrobky, čímž by se snížila zátěž, kterou pro malé podniky představují tato administrativní opatření. Navrhují zejména, že má-li být dosaženo jednotného způsobu provádění, je třeba poskytnout poradenství ohledně požadavků na písemnou dokumentaci. Je třeba poznamenat, že Komise se aktivně zapojila do tohoto procesu a je i nadále otevřená mezinárodním diskusím s obchodními partnery, avšak americká vláda se od roku 2002 zdržuje účasti na dvoustranných jednáních o otázkách GMO.

Pokud jde o omezené množství potravinářských výrobků, které jsou v současnosti uváděny na trh, některé skupiny nevládních organizací prohlašují, že pravidla označování obecně přispívají k informovanému výběru.

Tvrdí však rovněž, že je nepřijatelné a zavádějící, že rozsah působnosti nařízení nezahrnuje sledovatelnost produktů (mléko, maso, vajíčka, vlna atd.) pocházejících od zvířat krmených geneticky modifikovaným materiálem. Vnímají to jako „trhlinu“, která podřívá důvěryhodnost celého systému označování. Je třeba poznamenat, že označování

a sledovatelnost těchto produktů byly široce diskutovány Radou i Evropským parlamentem během přípravy nařízení, ale jejich zahrnutí nebylo přijato.

Výroba krmiv a distribuční řetězce

Většina geneticky modifikovaných produktů uvedených na evropský trh je určena k výživě zvířat a pochází z dovezených komodit, převážně sóji, která GMO buď obsahuje nebo je z nich vyrobena. Každý rok jsou do Evropské unie dovezeny miliony tun sojového materiálu, převážně z USA, Argentiny a Brazílie. V těchto zemích tvoří geneticky modifikované sojové plodiny významný podíl. Jejich zásilky do Společenství musí tedy nevyhnutelně obsahovat geneticky modifikovaný sojový materiál.

Někteří obchodní partneři tvrdí, že vzhledem k tomu, že sója vyvezená v rámci dané dodávky pro krmné využití je díky americkému systému zacházení s komoditami často dobře promíchána (dodávky mohou rovněž obsahovat sóju z Kanady), je přenášení informací požadovaných nařízením neproveditelné. Tento pohled je poněkud překvapující, když uvážíme, že evropský krmivářský průmysl i příslušné orgány uvádějí, že dovezené dodávky sóji byly doprovázeny i správnými údaji (ve shodě s nařízením). Kromě toho členové evropského krmivářského průmyslu prohlásili, že požadavky nařízení nezměnily tržby z prodeje zvířecího krmiva, navzdory tomu, že mnozí považují jeho ustanovení za přítěžující a zbytečné. Zajímavé je, že zástupci tohoto průmyslového odvětví uvádějí, že některé drtičky geneticky nemodifikovaných sojových bobů měly potíže při prodeji výsledného materiálu vzhledem k tomu, že provozovatelé nejsou připraveni platit s tím spojené přídatné náklady.

V současnosti sója RoundUp Ready společnosti Monsanto představuje většinu geneticky modifikované sóji vypěstované na americkém kontinentu i v celosvětovém měřítku. Tato odrůda je jediným geneticky modifikovaným sojovým produktem, který získal souhlas Společenství (na dovoz a používání v potravinách a krmivech). Vzhledem k tomu, že převažovala jediná odrůda, nečinilo u dovozů hromadných dodávek sojových produktů velké obtíže splnit požadavky na sledovatelnost a označování. Situace se však může změnit, jakmile budou další geneticky modifikované odrůdy sóji ve vyvázejících zemích schváleny.

Označování a sledovatelnost produktů z geneticky modifikovaného osiva určeného k pěstování

V převážné většině členských států nejsou GMO pěstovány, třebaže v některých regionech Španělska je komerčně pěstována Bt-kukuřice (přibližně 60 000 ha). Tato a další odrůdy geneticky modifikované kukuřice jsou též pěstovány ve Francii, Německu, České republice a Portugalsku, avšak v mnohem menším měřítku. Sklizené produkty z těchto plodin jsou převážně používány ke krmení zvířat v zemědělských podnicích, avšak jejich část je určena ke zpracování v průmyslu zpracování škrobu. Velmi malý podíl těchto produktů, pokud vůbec jaký, z geneticky modifikované kukuřice je následně exportován.

S ohledem na pokračující zkušenosti zemědělců i následných zpracovatelů ze zpráv vyplývá, že uvádění na trh „vnitrostátně vyrobených“ geneticky modifikovaných produktů nečinilo doposud obtíže (ačkoliv je třeba poznamenat, že většina těchto produktů zůstává v zemědělských podnicích). Zdá se, že povinnost označovat zásoby geneticky modifikovaného osiva je dodržována, ačkoliv byly hlášeny určité problémy týkající se „výkladu“ a výpočtu náhodných příměsí geneticky modifikovaných organismů v běžných dodávkách osiva.

Zkušenosti průmyslu rostlinné biotechnologie (poskytovatelé a uživatelé technologií včetně semenářských společností) byly doposud poněkud omezené vzhledem k tomu, že geneticky modifikované odrůdy plodin nebyly pro pěstitele v EU široce dostupné pro účely komerčního pěstování. Tento průmysl nicméně nezaznamenal vážné problémy ohledně výkladu nařízení a v zemích, kde geneticky modifikované odrůdy jsou dostupné (zejména ve Španělsku), při provádění nařízení zvláštní obtíže nenastaly. Vše nasvědčuje tomu, že požadavky na dokumentaci obchodních operací a označování geneticky modifikovaných odrůd byly provedeny v rámci běžné obchodní praxe. Tyto požadavky však očividně zvýšily administrativní požadavky a související náklady (ačkoliv konkrétní čísla nebyla poskytnuta).

Prosazování nařízení

Co se týče organizací z ostatních odvětví, mnohé vnitrostátní orgány vyjádřily názor, že nebyla k dispozici dostatečně dlouhá doba na získání potřebných zkušeností a informací ohledně provádění nařízení. Velká většina členských států se nicméně domnívá, že požadavky nařízení měly pozitivní účinek na poskytování relevantních informací, rozhodování spotřebitelů, stejně tak jako nutné záruky bezpečnosti. Nutnost těchto požadavků byla zdůrazněna zejména členskými státy, ve kterých je ekologické výrobě připisována značná důležitost. Ostatní členské státy se domnívají, že nařízení by mělo být přísnější vůči dováženému zboží a že by měla být zavedena důkladnější opatření pro kontrolu jeho plnění.

Některé členské státy měly obtíže s odběrem vzorků a testováním a poukázaly na složitost používaných technik a to zejména tam, kde je požadována detekce náhodné přítomnosti. Podle doporučení 2004/787/ES „výsledky kvantitativní analýzy by se měly vyjadřovat jako procento počtu geneticky modifikovaných kopií DNA ve vztahu k počtu kopií DNA specifických pro cílový taxon vypočítané na základě haploidních genomů“. Určité nejasnosti přetrvávají ohledně jednotek, ve kterých má být geneticky modifikovaný obsah vyjádřen, a některé členské státy poukázaly na potřebu zavést převodní koeficienty, které by umožnily harmonizovaný přístup bez ohledu na to, zda je obsah geneticky modifikovaného materiálu vyjádřen pomocí DNA, váhy nebo počtu semen. Další otázky tohoto typu byly položeny ohledně zavedení geneticky modifikovaných odrůd odolných vůči hmyzu i herbicidům a byly vzneseny žádosti o vysvětlení.

Přístup k inspekci a kontrole uplatňovaný mnohými členskými státy spočívá v nahodilém odběru vzorků a testování anebo provedení kontroly v případě podezření na nesprávné označování výrobku. Zatímco řada členských států shledává nařízení Komise o odběru vzorků a testování užitečným, jsou i členské státy, které nařízení považují za příliš podrobné nebo příliš vágní. Některé členské státy rovněž uvedly, že jsou zapotřebí spíše právní předpisy než instrukce, má-li být zajištěn harmonizovaný přístup k odběru vzorků a testování. Jiné požadovaly praktické provozní předpisy jako prostředek, který usnadní harmonizaci a jednotné provádění nařízení. Bylo rovněž zdůrazněno, že má-li být zajištěn harmonizovaný přístup, musí si jednotlivé členské státy ve větší míře mezi sebou vyměňovat informace a zkušenosti.

Ze zpráv členských zemí vyplývá, že relevantní informace požadované podle nařízení zajisté provozovatelé dávají při obchodních transakcích k dispozici, ačkoliv dochází i k případům, kdy tištěná dokumentace k dispozici není. Kromě toho několik členských států uvedlo, že v dokumentaci od vývozců, která doprovází hromadné zásilky výrobků obsahujících GMO, jsou ne vždy uvedeny jednoznačné identifikační kódy. Některé členské státy rovněž poukázaly na počáteční neochotu dovozců poskytovat příslušnou dokumentaci následným

zpracovatelům. Uvádějí však, že tato situace se zásadně zlepšila, jakmile bylo získáno více zkušeností.

Jeden členský stát rovněž popsal situaci, kdy velkoobchodníci nepředávali nutnou informaci obchodníkům, kteří působili na nižším stupni stejného obchodního řetězce. I toto bylo připsáno nedostatku zkušeností a již došlo k nápravě. Zdá se, že členské státy si vskutku jsou vědomy nezbytnosti přesných informací na počátku distribučního řetězce, pokud má být systém účinný po celém řetězci. Některé členské státy jsou přesvědčeny, že harmonizovaný formát dokumentace by pomohl provozovatelům i vnitrostátním orgánům s prováděním i prosazováním nařízení, čímž by se podobným problémům předešlo. Na druhé straně, průmyslové subjekty a obchodní partneři nevěří v nutnost harmonizovaných dokumentů ani v to, že relevantní informace mohou být zachyceny ve stávající fakturační dokumentaci dostatečně podrobně.

Oproti tomu jiné členské státy neshledaly žádné problémy při výkladu, provádění a prosazování nařízení. Tyto členské státy poukazují na skutečnost, že obecná pravidla pro sledovatelnost a označování jsou již dlouhou dobu prováděna potravinářským a krmivářským průmyslem a s těmito pravidly již byly získány značné zkušenosti. Na nařízení je tudíž nahlíženo v podstatě jako na rozšíření těchto pravidel. Při označování směsí GMO se však objevily určité nejasnosti.

Dle ostatních sektorů se jako problematické jeví stávající prostředky ke spolehlivému zjištění přítomnosti neschválených GMO v hromadných zásilkách a jiných produktech, stejně tak jako prostředky k prosazování požadavků na označování a sledovatelnost v případech, kdy v produktech není přítomná DNA a proteiny. Krom toho při zjišťování původu těchto produktů nastaly problémy, když se mělo určit, zda tyto produkty byly nebo nebyly vytvořeny z geneticky modifikovaného materiálu.

Některé členské státy uvedly, že považují náklady na odběr vzorků a testování za přemrštěné a žádaly o přezkoumání těchto nákladů. Krom toho podle jiných vnitrostátních orgánů přesné testování hromadných zásilek vyžaduje příliš mnoho času, což činí potíže zejména v případě zboží, které podléhá rychlé zkáze. V souvislosti se zpožděním některé orgány rovněž poukázaly na nedostatek dostupného referenčního materiálu. Produkty, kterých se to týká, však neuvedly. Je třeba poznamenat, že nařízení (ES) č. 1829/2003 požaduje, aby oznamovatelé ve svých oznámeních (včetně oznámení o stávajících produktech) uváděli místo, kde může být referenční materiál vyhodnocen.

Závěry

Většina zúčastněných stran poukázala na skutečnost, že nařízení se používá teprve krátkou dobu a že zkušenosti s jeho prováděním jsou značně omezené. To je ještě umocněno omezeným množstvím geneticky modifikovaných produktů, které jsou v současné době prodávány v Evropské unii. V důsledku toho může být tato zpráva oprávněně chápána jako předběžná a bude potřeba dalších zkušeností a zpráv z terénu, aby mohl být získán přesný obraz provádění nařízení.

I přes to, co bylo řečeno výše, se zdá, že ustanovení nařízení jsou užívána správně. Přestože se vyskytly určité počáteční obtíže, zdá se, že většina z nich již byla vyřešena.

Mnohé zúčastněné strany poukázaly na potřebu konkrétně řešit náhodnou přítomnost neschváleného geneticky modifikovaného materiálu, zejména z hlediska dostupných metod

detekce. Je však třeba zdůraznit, že nařízení se týká pouze geneticky modifikovaných produktů, které získaly povolení Společenství k uvedení na trh. Prostřednictvím svého Společného výzkumného střediska (SVS) se Komise i nadále zabývá řešením tohoto problému a informace o povolených GMO v ostatních zemích (pokud jsou k dispozici) budou zařazeny do registru Společenství v souladu s čl. 9 odst. 3 nařízení.

Zatímco některé zúčastněné strany zdůraznily, že metody odběru vzorků a pokyny pro detekci v doporučení Komise jsou užitečné, ostatní se domnívají, že jsou složité a těžko použitelné. Rozhodujícím faktorem je náročnost odběru vzorků a detekce, v důsledku které byl před vstupem tohoto nařízení v platnost k dispozici pouze omezený počet metod jejich provádění. SVS a Evropská síť laboratoří GMO (ENGL) následně vypracovala metodu odběru vzorků hromadných zásilek obilnin a ta byla poté přijata jako mezinárodní norma. SVS a ENGL i nadále vyhodnocují konkrétní detekční metody pro jednotlivé GMO, ale tato práce je vzhledem k požadované přesnosti hodnocení časově (i finančně) náročná. Je však zřejmé, že nepřetržité úsilí v této oblasti musí pokračovat i do budoucna.

Někteří obchodní partneři i nadále tvrdí, že nařízení zavádí nadměrnou administrativní zátěž. Nezdá se, že by nařízením byly ovlivněny dovozy sóji a kukuřice, včetně produktů vzniklých jejich zpracováním, jako je sójová mouka nebo kukuřičné glutenové krmivo. Z hlediska obchodu s produkty obsahujícími geneticky modifikovaný materiál měla spotřebitelská a tržní poptávka po potravinách v praxi doposud zajisté mnohem větší účinek, než ustanovení nařízení. Hlavní překážkou obchodu zůstává asynchronnost režimů schvalování pro GMO v různých zemích. Zatímco někteří obchodní partneři byli schopni tyto problémy vyřešit tak, aby jejich obchodní činnost zůstala nenarušena, zdá se, že jiní obchodní partneři je buď nedokáží řešit, anebo se o to ani nepokoušejí.

Faktem zůstává, že v současnosti je k dispozici jen omezené množství informací a zkušeností ohledně provádění nařízení. Komise proto vypracuje po dalším období 24 měsíců druhou zprávu, aby bylo možno získat úplnější obraz o jeho provádění.

PŘÍLOHA 1

Department for Environment, Food and Rural Affairs, United Kingdom

State Veterinary and Food Administration of the Slovak Republic

Central Control and Testing Institute for Agriculture (Slovak Republic)

Ministry of Agriculture, Forestry and Food (Slovenia)

Ministry of Health (Slovenia)

Ministry for the Environment and Spatial Planning (Slovenia)

National Food Administration (Sweden)

Swedish Board of Agriculture

Swedish Work Environment Authority

Directorate-General for Veterinary Services (Portugal)

Directorate-General for Crop Protection (Portugal)

DGFCQA - Directorate-General of Food Quality Inspection and Control (Portugal)

Ministry of Health, Welfare and Sport (Netherlands)

Ministry of Agriculture, Nature and Food Quality (Netherlands)

Ministry of Housing, Spatial Planning and the Environment (Netherlands)

Malta Environment and Planning Authority

Malta Standards Authority

Ministry of the Environment (Lithuania)

Ministry of Agriculture and Rural Development (Hungary)

Ministry of Rural Development & Food- Directorate of Processing, Standardization and Quality Inspection (Greece)

Ministry of Development, Hellenic Food Safety Authority (Greece)

Ministry of Economy and Finance, General Chemical State Laboratory, Food Division (Greece)

Board for Gene Technology (Finland)

Ministry of Trade and Industry (Finland)

National Food Agency (Finland)

Customs Laboratory (Finland)

Plant Production Inspection Centre (Finland)

National Product Control Agency for Welfare and Health (Finland)

Sub-directorate-General for the Means of Livestock Production (Spain)

Ministry of Health and Consumer Affairs: Spanish Agency for Food Safety (Spain)

Ministry of Agriculture, Fisheries and Food (Spain)

Veterinary and Food Board (Estonia)

Danish Veterinary and Food Administration

Danish Plant Directorate

German Federation for Food Law and Science

Ministry of the Environment (Czech Republic)

Ministry of Agriculture (Czech Republic)

Central Institute for Supervising and Testing in Agriculture (Czech Republic)

Reference laboratory for GMO identification and DNA fingerprinting (Czech Republic)

Research Institute of Crop Production (Czech Republic)

Ministry of Health (Cyprus)

Department of Agriculture (Cyprus)

Federation of European Food Additives and Food Enzymes (Belgium)

FPS Public Health, Food Chain Safety and Environment (Belgium)

FAVV/AFSCA (Belgium)

Greenpeace

FEDIS – La Fédération belge des entreprises de distribution

FEDIMA (Federation of the European Union Manufacturers and Suppliers of Ingredients to the Bakery, Confectionery and Patisserie Industries)

European Association for Bio-industries (EuropaBio)

ELC – Federation of European Food Additives and Food Enzymes Manufacturers

CIAA - The Confederation of Food and Drink Industries of the European Union

BEUC - The European Consumers' Organisation

The National Association for the Speciality Food Trade, Inc., New York, USA

Nestlé

US Government

American Soybean Association

Florigene (Australia)